

trængende nødvendig og har været det lige siden 1880, idet man lige siden den Tid har trængt til en Udvidelse. Store Interesser staa paa Spil her, og derfor maa en Løsning ogsaa komme snart.

Duff: Jeg skal først udtale, at det er en Misforstaaelse, naar jeg sagde, at § 6 gjaldt for hele Forpleiningskorpset, jeg er bleven gjort opmærksom paa, at den kun gjælder overfor Staben. Men dette faar alligevel ingen praktisk Betydning. Der staar i § 17: „dertil egnede Underofficerer“, og der skal, hvad den høitærede Minister nu sidst slog paa, altsaa skjønnes over, hvorvidt de egne sig dertil eller ikke; men den høitærede Minister indrømmer jo nu, at han trods Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 10 ikke har kunnet følge Loven for de tre sidste Avancements Bedkommende — det ene skal jeg lade ham beholde. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det jo er de Herrer selv, der have udtaget disse Underofficerer, det er de Herrer selv, som have skjønnet, at det var Folk, der duede til at komme ind i de Stillinger, og saa er det virkelig let nok bagefter at komme og sige: nei, vi kunne dog ikke bruge dem, de skulle ikke forfremmes til Intendanten. Paa den Maade bliver en saadan Lovbestemmelse jo fuldstændig illusorisk, og selv om man indfører § 17 i samme Form som § 10, bliver Resultatet jo det samme. Det forekommer mig derfor, at det er en god Oplysning for det kommende Udvalg, saaledes at man, hvis man vil gaa videre paa den Vej, man er slaaet ind paa ved § 10, maa se at faae Bestemmelsen formulerede noget klarere, for at man ikke skal kunne omgaa dem paa den Maade. Som sagt, det er jo de Herrer selv, der have antaget disse Underofficerer, og de have altsaa selv ment, at det var Folk, der duede til den Post (En Stemme: Ja, til at være Underofficerer.). Ja, til at være Underofficerer, om hvilke Loven siger, at hver anden Forfremmelse til Intendant skal ske iblandt dem. Det er jo en aaben Erklæring, vi have faaet fra den høitærede Minister, en Erklæring, der kan have Betydning for det kommende Udvalg, og som jo var saadan, som man kunde vente den af den Mand, der har staaet os Gensvarerne: Loven siger det ganske vist, men den kan ikke følges, og saa gjør jeg det ikke. Det er ganske flot.

Krigsministeren (Wahnsjö): Ja, det, som det ærede Medlem nu sagde, beror jo atter paa en fuldstændig Misforstaaelse. Det er ikke Forpleiningskorpset selv, der

vælger disse Underofficerer og siger, at de due dertil. Det gaar til paa den Maade, at naar Eleverne paa Elevskolen have taget Examen, blive de fordelte til de forskjellige Afdelinger efter den Trang, der er tilstede, og saa tager man efter det saaledes trufne Valg de og de Personer — Hr. Hansen, Hr. Petersen, eller hvad de nu hedde — af de unge Underofficerer, og de komme saa ind i Forpleiningskorpset, men Ingen veed, om de due til denne Tjeneste, det viser sig først, naar de komme til at gjøre Tjeneste. Dernæst skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at selv om man tog en Mand fra en eller anden Baabenart, fordi man mente, at han vilde due til at være Underofficer i Forpleiningskorpset, saa er der en meget stor Forskiel paa at være Underofficer og Regnskabsfører. Der er dog en vis Forskiel paa Underofficerernes og Officerernes Tjeneste, det maa man indrømme, selv om man fastholder, hvad det ærede Medlem sagde, at Underofficererne ere Rjærnen i Hæren, hvad jeg ikke skal strides om. Jeg siger, at Officererne ere det, det er dem, der skulle føre frem, og det har stor Betydning, men det skal jeg som sagt ikke strides om med Noget. Jeg vil blot sige, at her passer denne Sætning virkelig ikke, der er stor Forskiel paa den Tjeneste, Underofficeren har, og Regnskabsføreren. Den Første er Assistent hos Regnskabsføreren, medens Regnskabsføreren er en selvstændig Mand. De Bemærkninger, det ærede Medlem fremkom med, passe saaledes aldeles ikke.

Wagner: Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at selv om man kunde vælge disse Underofficerer saaledes, at man kunde sige, at man var fuldstændig vis paa, at de kunde forfremmes, saa er der en Ting, som synes at være glemt, nemlig, at man kan ikke tvinge dem til at blive. Mangfoldige Underofficerer gaa deres Vej. Naar en Mand er vel anlagt til Regnskabsvæsen og administrativt begavet, saa er det Noget, der meget hyppigt hændes, at der bydes ham en fordelagtigere Stilling, og at han for at overtage den gaar sin Vej. Naar altsaa den Halvdel, der nærmest skulde være egnet til at blive Intendanten, gaar sin Vej, og naar den Halvdel, der bliver, savner Betingelserne, da er Følgen deraf, at man let kan komme i Forlegenhed. Ingenstunde ere Underofficerer forpligtede til at blive, det gjælder i alt Fald kun for et kort Aaremaal for dem, som ere ved Elevskolen, men alle andre kunne gaa med et kort Barsel, saa at selv om der er saadanne Folk, er det meget muligt, at de forsvinde igjen.